

Siedem

CENA POJEDYNCZ. EGZEMPL. 8 GROSZY
W NIEDZIELĘ 10 GROSZYDZIENNIK ILUSTROWANY DLA WSZYSTKICH
O WSZYSTKIEM.

WIADOMOŚCI ZE ŚWIATA · SENSACYJNE POWIEŚCI.

groszy

ROK III.

CZWARTEK, 9 SIERPNI 1934

NR. 217

Podczas ślubu obmyślał plan zbrodni

Echa potwornego morderstwa w Poznaniu

Poznań, 8. sierpnia.

W potwornej zbrodni dokonanej przez notorycznego przestępcę z Poznania Franciszka Langiego, karanego już wielokrotnie więzieniem, zaszedł sensacyjny zwrot, którego wyjaśnieniem zajmą się władze śledcze. Lange odpowiadać będzie przed sądem również za bigamię, gdyż obiegają pogłoski, że miał on więcej żon, z których ostatnia zamieszkuje w Poznaniu i została aresztowana, gdyż jest uzasadnione podejrzenie, że była ona dobrze poinformowana o ohydnych morderstwie.

Morderca nazwał po aresztowaniu Seweryna-Bronisława Langego swoim synem, który jednakże się tego wyparł i twierdzi, iż jest on bratankiem. O ile Bronisław Langier jest synem mordercy, wówczas władze śledcze napotkają na nowe przeszkody w prowadzonym śledztwie.

Bestjalcki morderca Lange jest wytrawnym kryminalistą, gdyż przez coraz to inne zeznania wielce utrudnia prowadzone śledztwo i chce w ten sposób uniknąć oczekującej go kary śmierci. Zamordowana Nowicka, poznała się z Langem za pośrednictwem ogłoszenia matrymonialnego w gazecie. Chcąc wyjść za mąż, dała ogłoszenie, że posiada 4000 zł. i szuka męża. Poznawszy Langego w maju br., który przedstawił jej się jako urzędnik wojewódzki, szybko go poślubiła. W ciągu zaledwie dwóch miesięcy Lange przetrwonął ponad 3000 zł., hulając w Kryniczy, Gdyni i Puszczykowie. Widocznie gdy zamordowana odmówiła mu dalszych pieniędzy, postanowił ją zamordować, w którym to zamiarze, jak wykazuje wszelkie i bardzo poważne oszlaki, nosił się już od chwili wejścia w związek małżeński z Nowicką. Śledztwo, które potrwa najprawdopodobniej przez dłuższy czas, wyjaśni niewątpliwie właściwe tło tajemniczego morderstwa.

Ilustracja przedstawia widok końcowych uroczystości żałobnych na pogrzebie prezydenta Hindenburga. Na trybunie stoi kanclerz Hitler, który wypowiada żałobną mowę. Przed nim na katafalku spoczywa trumna, okryta wojennym sztandarem Rzeszy. Z obu stron stoją generałowie i admirałowie, a obok oficerowie z poduszkami orderowymi. W tle widać sztandary pułków, które wzięły udział w bitwie pod Tannenbergiem.

Złodzieje i oszuści w roli akademików

Grasowali oni w Krakowie i Katowicach

Kraków, 8-go sierpnia.

Przed sądem okr. karnym w Krakowie stanęli we środę dwaj osobnicy Wilhelm Gliński, podający się za Władysława Burzyńskiego i Ignacy Stark, podający się za Karola Bergera. Oskarżeni są obaj o kradzieże i fałszowanie dokumentów. Z końcem sierpnia ub. roku podnajęli oni pokój u Rozalii Frommerowej przy ul. Sebastjana 27, przedstawivszy się za akademików i podając fałszywe nazwiska. W lutym br., korzystając z nieobecności domowników złodzieje zabrali do walizki

Frommera jego futro i garderobę, oraz zegarek Omega i wyjechali do Katowic, gdzie rzeczy skradzione wartości około 2000 zł. sprzedali z wyjątkiem futra. W futrze tem aresztowano Starka.

Kradzieży oskarżeni wypierają się, bądź też winę zwalają jeden na drugiego. Pozatem obaj oskarżeni sfałszowali fałszywe listy składkowe na rzecz fikcyjnej centrali towarzystw samopomocowych na wyższych uczelniach i wyłudziali datki od różnych osobistości. W czasie aresztowania obu

oszustów, znaleziono w ich mieszkaniu całe urządzenie do fabrykowania fałszywych dokumentów uniwersyteckich. Po kradzieży w Krakowie i przyjeździe do Katowic, Stark zdołał pozyskać zaufanie katowickich akademików żydowskich, posługując się indeksem na nazwisko Odonowego. Przystąpił do stowarzyszenia „Ognisko“, zaczął werbować nowych członków i nawet został sekretarzem w zarządzie. Na zabawę, jaką miało urządzać „Ognisko“ w Katowicach, otrzymał Stark z centrali tego stowarzyszenia w Krakowie pożyczkę 200 zł. Pożyczki tej nie oddał, podobnie jak wpłaconych składek członkowskich. W rezultacie wyrzucił koło „Ogniska“ w Katowicach szkodę na blisko 300 zł. O godz. 3.30 rozprawę odroczone dla przesłuchania dalszych świadków, zawnioskowych przez prokuratora Jagielskiego, Oskarżonych bronił adwokat J. Plezszewski.

Robotnicy polscy z Francji w ministerstwie w Warszawie

Warszawa, 8-go sierpnia.

Minister opieki społczn. Paciorewski przyjął na audycji p. Rejera, prezesa Związku Robotników Polskich we Francji oraz sekretarza generalnego tego związku p. Kalinowskiego. Delegaci przedstawili p. ministrowi ciężkie położenie robotników polskich we Francji i wysunęli szereg postulatów dotyczących zagadnień emigracji polskiej we Francji. Minister Paciorewski zapewnił, że postulaty ich będą załatwione w miarę możliwości.

„Republika Chrzanowska” runęła w gruzy.

Sąd w Jaworznie uwolnił naszych kolporterów od winy i kary

Jaworzno, 8. sierpnia.

Jak wiadomo starostwo w Chrzanowie, powołując się na starą austriacką ustawę prasową, wydało zakaz kolportowania dziennika „Siedem Groszy“ na terenie powiatu Chrzanowskiego. Zakaz ten, który uważaliśmy za niestuszny i sprzeciwiający się postanowieniu Konstytucji o wolności prasy, przestrzegany był tak ściśle, że kolporterom „Siedmiu Groszy“ na terenie powiatu chrzanowskiego kon-

fiskowano gazety i oddawano ich do sądu za nielegalną sprzedaż naszego pisma.

Powiat Chrzanowski wskutek tych dziwnych stosunków zyskał sobie mało chwalebna nazwę „Republiki Chrzanowskiej“ i był swego rodzaju unikiem w dziejach polskiej administracji.

W tych dniach przed sądem Grodzkim w Jaworznie stanęło kilku kolporterów, oskarżonych właśnie o nielegalną sprzedaż „Siedmiu Groszy“. Sad powołując się

na rozstrzygnięcie Sądu Najwyższego w podobnej sprawie, wszystkich oskarżonych uwolnił od winy i kary, potwierdzając tem samem słuszność naszego stanowiska. W najbliższych dniach ogłosimy motywy wyroku w tej ciekawej sprawie.

Wynik procesu jest wskazówką na przyszłość dla kolporterów „Siedmiu Groszy“ na terenie powiatu chrzanowskiego, że mogą oni naszą gazetę rozpowszechniać bez narażania się na kary.

Jeszcze jeden potwór morski

Paryż, 8-go sierpnia.

Agencja Havasa donosi z St. Nazaire, że jeden z oficerów statku „Cuba“ sygnalizował towarzystwu transatlantyckiemu pojawienie się potwora morskiego o 800 mil na południowy zachód od Azorów. Potwór liczy jakoby 25 metrów długości i 4—5 mtr. wysokości. Posiada on małą głowę i długą szyję, na grzbiecie zaś znajdują się dwa wyraźne garby. Potwora widział oficer i dwaj ludzie załogi,

W cztery oczy

Dla dobra dziecka

— E. D. BRZEZIŃKA. Boleje nad straszną tragedją, jaką Pan w swem życiu przeżywa, ale muszę stwierdzić, że trochę jest Pan sobie sam winien. Jeśli Pan pojął tę kobietę za żonę, a nie posiadał Pan mieszkania, to należało ją umieścić u swych rodziców na Śląsku, a nie wywozić ją do obcego i dalekiego miasta. Ciotka nie mogła jej zastąpić rodziców, a tembardziej męża, którego brak obecności spowodował właśnie jej upadek. Był Pan zbyt surowym sędzią, gdyż nie wziął Pan pod uwagę żadnych okoliczności łagodzących, pomniejszających jej winę. Młoda i przystojna kobieta zawsze jest narażona na pokusę, zwłaszcza jeśli jest przez tak długi czas zdala od męża. Jeżeli się zapomniiała, jeżeli się dopuściła zdrady małżeńskiej, to nie jest to jeszcze dowodem, że jest ona całkiem złą kobietą. Gdyby Pan nie postąpił z nią wtedy tak ostro i brutalnie, gdyby jej Pan przebaczył i zabrał ją do siebie, choćby tylko dla dobra Waszego dziecka, nie doszłoby do tak tragicznych następstw.

Drogi Panie! Jeśli Pan będzie nadal trwał w swym uporze, jeśli Pan nie zechce uznać się choć w małej części współwinnym, wszelkie zabiegi w kierunku odebrania syna, a z nim spadku, pozostaną bezowocne. Wierzę, że Pan syna kocha, że pragnąłby go Pan wychować na uczciwego człowieka i pożytecznego członka społeczeństwa, dlatego też winien Pan słufić w sobie żal i szukać drogi jakiegosć współżycia z żoną. Lata mijają, obraz dawnego Waszego szczęśliwego współżycia powoli się zaciera, pokrywa je pleśń zapomnienia i wkrótce zupełnie zapomnicie, co Was kiedyś łączyło. Dlatego też teraz, póki nie jest jeszcze zapóźno, należy nawiązać kontakt z żoną, przebaczyć jej i przekonać, że winniście żyć z sobą dla dobra Waszego jedynego synka. Ona się na to chyba zgodzi, a wtedy zabierze ją Pan z sobą na Śląsk, choćby do swych rodziców, gdzie zaczniecie nowe życie. Tu nikt nie zna jej przeszłości, więc tak Pan, jak i ona nie będziecie musieli patrzeć w ziemię. Również rodzice i krewni Pana muszą się z tem zgodzić i pod żadnym warunkiem nikomu nie wolno przypominać Pańskiej żonie jej grzesznej przeszłości.

Panie E. D.! Cieszyłbym się, gdyby się Pan zastosował do moich rad, gdyż życzę Panu jaknajlepiej. Powinien Pan to zrobić tembardziej, że ewentualny proces o dziecko i spadek przyniesie wynik niekorzystny dla Pana, albowiem sąd bez-

względnie przyzna dziecko matce. I nie tylko dziecko. Gdyby bowiem żona wytoczyła proces o obalenie klauzuli testamentu, mocą której teść czyni Pana warunkowym spadkobiercą majątku, to proces ten wygra. Będzie więc miała i syna

i pokaźny majątek, a Pan nie będzie miał wtedy żadnego wpływu na wychowanie swego syna.

Niech się więc Pan nad tem zastanowi, niech Pan to wszystko przemysli i postąpi tak, jak Panu radzę.

Czy kocha...

— M. KRSZ. Z LUBLINCA. Jeżeli Pan czytuje rubrykę „W cztery oczy“, to bez zwracania się do mnie powinien Pan wiedzieć, jak postępować. Tylokrotnie już pisałem, że nietylko ten kocha, który wciąż mówi o owem uczuciu, pada wciąż na kolana i szepcze w ucho miłosne zakłęcia. Równie szczerze i głęboko można kochać bez uzewnętrzniania swych uczuć. I tak właśnie kochany Pan jest przez swą narzeczoną. Ma Pan przeciw wiele tego dowodów z jej strony, a że nie mówi z Panem wciąż o miłości i małżeństwie, to tylko dlatego, że jest dziewczyną skromną i biedną, Pan zaś ma stanowisko i zabezpieczony byt, to też może się ona krepować, że nie posiada żadnego posagu i nie jest pewna, czy Pan naprawdę pragnie ją zaślubić, czy też jest to tylko

uczucie przelotne. Dowodem tego są jej pytania, czy Pan ją naprawdę kocha i czy jej Pan nie zwodzi.

Drogi Panie! Jeżeli ją Pan tak gorąco kocha i ma szczerzy zamiar poślubienia jej, to sprawę należy postawić jasno. Niech jej Pan to wszystko powie i zapyta, czy chce przejść razem z Panem przez życie, czy chce wyjść za Pana zamaż. Zobaczmy Pan, że będzie tem zaskoczona, że będzie się bardzo cieszyć i czuć się szczęśliwą. Napewno powie: „ależ tak, tak!“ Wtedy bez obawy o przyszłość możecie się pobrać. Gdy ją Pan będzie kochał i szanował, gdy nie będzie jej Pan czynił krzywdy, to za miłość będzie Panu odplacać miłością i życie będzie Wam upływało w szczęściu i spokoju. Ir.—ski.

DOWÓD ARYJSKIEGO POCHODZENIA

Kto może zmieniać nazwiska w Niemczech?

Z Szczecina donoszą:
Do rozporządzenia w sprawie zmiany nazwisk wydane zostały przez pruskiego ministra spraw wewnętrznych nowe przepisy wykonawcze, które ogłoszono w dzienniku urzędowym. Według tych przepisów należy we wszystkich wypadkach zmiany nazwiska przedstawić dowód pochodzenia aaryjskiego. Osoby pochodzenia aaryjskiego, które posiadają nazwiska żydowskie, otrzymają zezwolenie na zmianę swych nazwisk na nazwiska o brzmieniu aaryjskiem. Podania osób pochodzenia niearyjskiego o zmianę nazwiska, zostaną z reguły załatwione odmownie, gdyż — jak głosi aneks do wspomnianych przepisów wykonawczych — dana osoba pochodzenia niearyjskiego mogłaby przez dokonaną zmianę nazwiska ukryć swe właściwe pochodzenie. Jedynie żydowskie nazwisko o brzmieniu nieprzyswoitem, będzie można zmienić na inne, lecz tylko na nazwisko o brzmieniu żydowskiem, jak Cohn, Levy, Isaaksohn itp.

hitlerowskiej Rzeszy Baldur von Schiracha, dokonano w różnych miejscowościach Niemiec licznych aresztowań. Falszywe pogłoski, według których Schirach miał zbiec zagranicę, zostały rozpowszechnione przez dwie zagraniczne radjostacje.

Procesy o nadużycia w wojsku

Z Warszawy donoszą:

Sądy wojskowe wyznaczyły ostatnie terminy rozpraw o nadużyciach w pułkach. Nadużycia te były przedmiotem długoterminowego śledztwa.

W dniu 21 sierpnia sąd okręgowy w Warszawie rozpatrywać będzie sprawę nadużyć w 18 p. p. Na ławie oskarżonych zasiądzie 7 osób z por. Moliną, płatnikiem pułku. Wysokość nadużyć popełnionych w tym pułku sięga 100.000 złotych.

W dniu 29 sierpnia sąd wojskowy rozpatrywać będzie sprawę nadużyć w P. W.

Aresztowania w Niemczech

Z Berlina donoszą:
W związku z rozpowszechnieniem fałszywych pogłosek o osobie kierownika młodzieży

Był przekonany, że to on sprzątnął jego wytresowanego sługę. Jednakże Perelli okazał w tej sprawie niezwykle delikatność uczuć. Wziął udział w pogrzebie bandyty, a nawet był przedtem w kaplicy cementarnej, gdzie było wystawione ciało Hennessey'a. Przysłał na karawan wieniec, a jego wpływ i powaga były tak wielkie, że nawet ludzie, którzy go nienawidzili serdecznie i wiedzieli, że on się przyczynił do ubicia człowieka, na którego mogile teraz składał kwiaty, nie mieli odwagi odsunąć go z kościoła, albo dokonać zamachu na niego w czasie pogrzebu.

Tonio nie krył się niemal z niczem wobec Minn Lee. Miał wobec niej mniej tajemnic, aniżeli przed jakąkolwiek kobietą, która weszła i zniknęła z jego życia.

W takiej wódczanej aferze trzeba być człowiekiem zdecydowanym. Wiktor jest bardzo zręczny w gębie, ale nie potrafił pognać O'Donella i zmusić go do ustąpienia z bezpańskiego terytorjum. Ponosimy przez to ogromne straty i czujemy, że nasze dochody gotowi wziąć djabli.

Wiktor miał swoje wyrachowanie w zwłękaniu. Po naradach z irlandzkim hersztem zobaczył się zaraz z Toniem i opowiedział mu o treści rozmów.

— Pięknie! — rzekł Tonio po wysłuchaniu sprawozdania Wiktora: — A więc mam czekać, dopóki ten stary O'Donell nie zmadrzeje? To może trwać lata. — A tymczasem jedna i druga strona robi kokosowe interesy i kpi sobie w żywe oczy z naszej dyplomacji. Mam dosyć tego gadania. Niechno teraz Ricardo powie nam, co o tem myśli,

Ricardo był ulubieńcem szefa i specjalistą od karabinu maszynowego, którym operował sprawnie i pewnie. Brał on udział w wojnie światowej, miał krzyż waleczności, a poza tem ze dwadzieścia istnień ludzkich na sumieniu.

— Tak, będę czekał jeszcze chwilę, ale nie za długo — rzekł Perelli, — a potem...

Tego dnia wybrał się do dzielnicy Cicero popołudniu i siedząc w kawiarni, która należała do niego, sączył powoli doskonałą kawę. I nagle przed frontem kawiarni przejechały spokojnie trzy auta i zasypały lokal ogniem karabinów maszynowych. Tonio rozciągnął się na płask na podłodze kawiarni w brzęku rozbijających szyb i szmerze osypującego się tynku. Zdecydował, że już nie będzie dłużej czekał. Należy działać i to działać bardzo szybko.

Atak na Knałpę w Cicero nie był przypadkowy, ale był nader starannie obmyślany. Vinsetti należał do tych nielicznych, którzy wiedzieli, że Tonio będzie tego popołudnia w kawiarni Cicero. Tonio miał tam przyjść, aby pogadać z pewnym kanadyjskim przemysłowikiem.

Tonio rozpoczął śledztwo na własną rękę. Okazało się, że zarówno Mike jak i O'Donnell wyjechali poprzedniej nocy do New Yorku. To ich alibi było trochę zanadto dobrze zaaranżowane.

Gdy Wiktor powrócił z małej wyprawy przemysłowej, Tonio opowiedział mu zaraz o wypadku w kawiarni. Jednakże nie dał w niczem poznać, jakoby się domyślał, kto mógł być sprawcą napadu. W ten sposób bowiem Wiktor mógłby zwięzść nie-

Humor

TAJEMNICA WIEKU.

— Ileż też pani wiosen w życiu widziała?
— Trzydzieści dwie.
— A zreszty pani nie zauważyła?

W RESTAURACJI.

Gość: — Cóż to za porządek, podajecie mięso przed zupą?
Kelner: — Łaskawy pan wybacz, ale z mięsem nie można było już ani minuty dłużej czekać.

W WOJSKU.

Pogadanka w koszarach. Oficer zadaje pytanie:
— Dlaczego żołnierz powinien bohatercko zginąć za ojczyznę?
Rekrut Antoni Gutmacher odpowiada:
— Pan porucznik ma rację, dlaczego żołnierz powinien zginąć za ojczyznę?

W SZKOLE.

— Jakże tam mój syn się uczy u pana profesora?
— Hm, to zadziwiający chłopak. — Głowę ma absolutnie pustą, a nic w nią wpakować nie można.

III WYCIĄCI

